

Instanța de fond: Judecătoria Ciocana mun. Chișinău (jud: I. Chironet)

Instanța de apel: Curtea de Apel Chișinău (jud: L. Bulgac, D. Manole, G. Dașchevici)

ÎNCHEIERE

05 iulie 2017

mun. Chișinău

Colegiul civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

în componența:

Președintele completului, judecătorul
Judecători

Tatiana Vieru
Nicolae Craiu
Oleg Sternioală

examinând chestiunea cu privire la admisibilitatea recursului declarat de
Bujeacu Eugen,

în cauza civilă la cererea de chemare în judecată înaintată de Bujeacu Eugen
împotriva Primăriei com. Bubuieci, Primăriei mun. Chișinău privind obligarea
emiterii actului administrativ și compensarea prejudiciului moral,

împotriva deciziei din 19 ianuarie 2017 a Curții de Apel Chișinău,

c o n s t a ț ă :

La 22 decembrie 2015, Bujeacu Eugen a depus cerere de chemare în judecată
împotriva Primăriei com. Bubuieci, Primăriei mun. Chișinău solicitând obligarea
emiterii actului administrativ corespunzător pentru deblocarea drumului public din
str. 27 August, sat. Bubuieci, cu întreprinderea măsurilor necesare în acest sens și
compensarea prejudiciului moral.

În motivarea acțiunii s-a indicat că, la 25 mai 2015, Bujeacu Eugen s-a adresat
autorităților publice locale din com. Bubuieci cu o plângere în privința inacțiunilor de
îngrădire a drumului public din str. 27 August, sat. Bubuieci, de către familia
Diulgher, solicitând întreprinderea unor măsuri legale de deblocare a drumului
public. Prin răspunsul Primăriei com. Bubuieci nr. 405 din 30 iunie 2015 s-a adus la
cunoștința reclamantului că, despre construcția neautorizată efectuată de Diulgher
Dmitri a fost sesizat Ministerului Ecologiei al RM, iar despre rezultatele examinării
va fi informat ulterior.

Precizează reclamantul că, în pofida faptului că nu a recepționat nici un răspuns,
la 11 septembrie 2015, a depus o cerere similară la Primăria mun. Chișinău solicitând
întreprinderea unor măsuri legale privind stoparea lucrărilor de îngădire a drumului
public de către Diulgher Dmitri din str. 27 August, sat. Bubuieci și deblocarea
acestuia.

Declară reclamantul că, prin intermediul apelului telefonic a fost informat că
plângerea adresată Primăriei mun. Chișinău a fost remisă Primăriei com. Bubuieci
pentru executare. Întrucât la 23 octombrie 2015 drumul nu a fost deblocat, iar

reclamantul nu a primit nici un răspuns la plângerea sa, acesta a sesizat în mod repetat autoritățile publice locale.

Relatează reclamantul că, în luna decembrie 2015, Diulgher Dmitri a amplasat mai mulți bolovani de piatră în apropierea porțiunii de drum îngrădite de acesta, fapt ce face imposibilă circulația microbuzului nr. 137 de pe str. 27 August, sat. Bubuieci.

Susține reclamantul că, deoarece de către autoritățile publice locale nu au fost întreprinse careva măsuri privind obligarea deblocării drumului public de către Diulgher Dmitri, acestuia i-a fost cauzat un prejudiciu moral, care urmează a fi reparat de către pârâți.

Prin încheierea protocolară din 01 martie 2016 a Judecătoriei Ciocana mun. Chișinău, Diulgher Dmitri a fost atras în proces în calitate de intervenient accesoriu.

Prin hotărârea din 13 aprilie 2016 a Judecătoriei Ciocana mun. Chișinău, cererea de chemare în judecată înaintată de Bujeacu Eugen împotriva Primăriei com. Bubuieci, Primăriei mun. Chișinău privind obligarea emiterii actului administrativ și compensarea prejudiciului moral a fost respinsă ca neîntemeiată.

Prin decizia din 19 ianuarie 2017 a Curții de Apel Chișinău, apelul depus de Bujeacu Eugen a fost respins și menținută hotărârea din 13 aprilie 2016 a Judecătoriei Ciocana mun. Chișinău.

La 10 mai 2017, Bujeacu Eugen a declarat recurs împotriva deciziei din 19 ianuarie 2017 a Curții de Apel Chișinău solicitând casarea hotărârilor judecătorești cu remiterea cauzei spre rejudecare la Curtea de Apel Chișinău, în alt complet de judecată.

În motivarea recursului s-a invocat că, decizia contestată este neîntemeiată și pasibilă de a fi casată, din motiv că a fost adoptată cu aplicarea eronată a normelor de drept material și de drept procedural.

Relatează recurentul că, instanța de apel nu a determinat corect raportul material juridic litigios, precum și nu a determinat corect legea materială ce urma a fi aplicată speței.

Afirmă recurentul că, instanța de apel neîntemeiat a pus pe seama reclamantului sarcina probațiunii, or în acțiunile de contencios administrativ această sarcină îi revine nemijlocit pârâtului și nu reclamantului. Respectiv, stabilirea sarcinii probațiunii pe seama pârâților, în litigiile de contencios administrativ, are un raționament de ordin practic și anume autoritatea publică dispune de surse și informații capabile să demonstreze poziția sa, pe când accesul petiționarului la anumite acte și informații oficiale este restricționat atât de lege, cât și de puterea discreționară a autorității pârâte. Curtea de Apel Chișinău, însă, în decizia sa, nu s-a expus în nici un fel cu privire la acest motiv invocat de către reclamantul în cererea de apel, ceea ce contravine art. 6 par. 1 CtEDO, care impune instanțelor naționale obligația de a-și motiva decizia sa și a se expune în privința tuturor motivelor invocate în cererile justițiabililor. Or, conform jurisprudenței Curții Europene a Drepturilor Omului, atunci când un motiv (argument) invocat de o parte este decisiv pentru rezultatul procedurii, impune un răspuns specific și explicit (Ruiz Torija împotriva Spaniei, pct. 30; Hiro Balani împotriva Spaniei, pct. 28).

Consideră recurentul că, neaplicarea de către instanța de judecată a prevederilor art. 24 alin. (3) Legea contenciosului administrativ, precum și nemotivarea refuzului de a aplica, în speță, norma citată, constituie o încălcare flagrantă a dreptului recurentului la un proces echitabil.

În conformitate cu art. 434, alin. (1) Cod de procedură civilă, recursul se declară în termen de 2 luni de la data comunicării hotărârii sau a deciziei integrale.

Decizia Curții de Apel Chișinău a fost adoptată 19 ianuarie 2017, iar Bujeacu Eugen a declarat recurs la 10 mai 2017.

Materialele pricinii atestă că decizia contestată a fost expediată părților la data de 28 februarie 2017, conform scrisorii de însoțire (f.d. 121) și recepționată de către recurent la 06 martie 2017, drept dovadă servind copia plicului poștal (f.d. 129).

Astfel, instanța de recurs consideră că recursul declarat de Bujeacu Eugen împotriva deciziei din 19 ianuarie 2017 a Curții de Apel Chișinău, la 10 mai 2017 este în termen.

Examinând temeiurile recursului declarat de Bujeacu Eugen, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră recursul drept inadmisibil din următoarele considerente.

În conformitate cu art. 432 alin. (1) Cod de procedură civilă, părțile și alți participanți la proces sunt în drept să declare recurs în cazul în care se invocă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material sau a normelor de drept procedural.

Alineatele (2) și (3) ale aceluiași articol prevăd exhaustiv cazurile în care se consideră că normele de drept material sau de drept procedural au fost încălcate sau aplicate eronat, iar alin. (4) stabilește că săvârșirea altor încălcări decât cele indicate la alin. (3) constituie temei de declarare a recursului doar în cazul și în măsura în care acestea au dus sau ar fi putut duce la soluționarea greșită a pricinii sau în cazul în care instanța de recurs consideră că aprecierea probelor de către instanța judecătorească a fost arbitrară, sau în cazul în care erorile comise au dus la încălcarea drepturilor și libertăților fundamentale ale omului.

Conform prevederilor art. 433 lit. a) Cod de procedură civilă, cererea de recurs se consideră inadmisibilă în cazul în care recursul nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție consideră că recursul declarat de Bujeacu Eugen, nu se încadrează în temeiurile prevăzute la art. 432 alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

Astfel, argumentele invocate în recursul declarat se referă la dezacordul recurentului cu soluția pronunțată de către instanța de apel, însă nu relevă încălcarea esențială sau aplicarea eronată a normelor de drept material, respectiv nu constituie temei de casare a deciziei recurate.

Totodată, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reține că recursul exercitat conform secțiunii II-a are caracter devolutiv numai asupra problemelor de drept material și procedural, verificându-se doar legalitatea deciziei, dar nu și temeinicia ei în fapt.

În acest context, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție reiterează și faptul că procedura admisibilității constă în verificarea faptului, dacă motivele invocate în recurs se încadrează în cele prevăzute în art. 432. alin.(2), (3) și (4) Cod de procedură civilă.

În această ordine de idei, completul Colegiului precizează că, în contextul normelor procedurale din Secțiunea a II-a, Capitolul XXXVIII Cod de procedură civilă, instanța de recurs nu verifică modul de apreciere a probelor de către instanțele

de fond și de apel. Forța atribuită unei probe sau alteia, coraportul dintre probe, suficiența probelor și concluziile făcute în urma probațiunii sunt în afara controlului instanței de recurs.

Prin prisma art. 432 alin.(4) Cod de procedură civilă, instanța de recurs poate interveni în materia probațiunii doar sub aspect procedural și anume dacă se invocă că instanța de apel a apreciat în mod arbitrar probele, încălcând în mod flagrant regulile de apreciere a probelor stabilite în art. 130 Cod de procedură civilă, însă, din recursul declarat nu rezultă argumentul privind încălcarea flagrantă a regulilor de apreciere a probelor.

În acest sens, Curtea Europeană a Drepturilor Omului a relevat în jurisprudența sa constantă, rezultând din prevederile art. 6 § 1 al Convenției Europene pentru Apărarea Drepturilor Omului și a Libertăților Fundamentale, că nu se impune motivarea în detaliu a unei decizii prin care o instanță de recurs, întemeindu-se pe dispoziții legale specifice, respinge recursul declarat împotriva sentinței pronunțate de o instanță inferioară, ca fiind lipsit de șanse de succes (cauza Rebai și alții contra Franței, Comisia Europeană a Drepturilor Omului, 25 februarie 1995, nr.26561/1995).

În circumstanțele menționate, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție ajunge la concluzia de a considera inadmisibil recursul declarat de Bujeacu Eugen.

În conformitate cu art. art. 433 lit. a), 440 alin. (1) Cod de procedură civilă, completul Colegiului civil, comercial și de contencios administrativ al Curții Supreme de Justiție

d i s p u n e :

Se consideră inadmisibil recursul declarat de Bujeacu Eugen împotriva deciziei din 19 ianuarie 2017 a Curții de Apel Chișinău.

Încheierea este irevocabilă.

Președintele completului, judecătorul

Tatiana Vieru

Judecători

Nicolae Craiu

Oleg Sternioală